

Nebojme se nového roku!

Už zase měníme kalendář a zvykáme si na nový letopočet: 2012! Opět si klademe – třeba jen nevyslovené, ale znepokojující otázky: Jaký bude rok, který leží před námi? Co nám přinese? Čím nás překvapí?

Jsme křesťané, vstupujeme do nového roku s vědomím, že pro budoucí dny máme zaslíbení Božího vedení a ochrany. Přesto nezabráníme tomu, aby se někde v koutku srdce neprobudilo svíravé pomyšlení, které nám bude připomínat, že jsme zranitelní a smrtelní lidé a že přes všechna zaslíbení, která máme, musíme počítat s realitou, že žijeme ve zlém a porušeném světě. A v té chvíli uvažujeme o Božích slibech a klademe si otázky, co pro nás znamenají a do jaké míry se o ně můžeme opřít.

Před časem jsem v sobotní škole vedl skupinu při diskusi o Božích zaslíbeních. Jedna žena vyjádřila svůj názor, a já jsem si přitom všiml souhlasného přikývnutí dalších přítomných. Řekla: „Věřím, že Bůh je věrný a že je ochoten svoje zaslíbení splnit, ale co když právě já si jeho přízeň nezasloužím.“ A už jsme byli u odvěkého problému, se kterým se věřící lidé potýkají. Hovořili jsme o *záslužnictví*. Otázal jsem se přítomných, jestli je mezi nimi někdo přesvědčen, že si Boží přízeň a splnění jeho slibů zaslouží. Ani jedna ruka se nezvedla. A vzpomínám si, že jsme pak podstatnou část diskuse věnovali této otázce.

Ateisté nám věřícím často vytýkají, že se spoléháme jenom na sliby o budoucím lepším životě, zatímco oni vycházejí z reality, kterou si mohou již nyní „ohmatat“. Jsem přesvědčen, že lepší argument než je tento, mi ateista pro moji víru nemůže nabídnout. Já totiž věřím proto, že si „ohmatávám“ realitu současného života. Věřím proto, že sliby a perspektivy, které svět a jeho vládcové od počátku nabízejí, nikdy nemohou uspokojit nepokojnou lidskou duši. Dějiny i současnost to potvrzují.

Ano, jako věřící stavíme na Božích slibech. Již na počátku, když první lidé zhřešili a místo pokojného, šťastného a věčného života si připravili trápení, starosti a smrt, Bůh přišel se slibem a s nabídkou nezaslouženého daru. A od té doby se v průběhu dějin s touto nabídkou znovu a znovu k lidem obrací. Obrací se k lidem, kteří si to nezaslouží, ale činí to proto, že je miluje.

Boží sliby však nejsou zaměřeny jenom na věčnost. Bůh ví, že žijeme v nepokojném světě, a proto nám nabízí pokoj, který ke šťastnému životu potřebujeme. A že nám nabízí mimořádný a jinde nedosažitelný dar, to potvrzuje v darovacím listu, který pro nás nechal napsat: „Odkazuji vám svůj pokoj. Dávám jiný pokoj, než slibuje svět, a tak se nebojte a nedejte se zastrašit.“ (J 14,27 – SNC)

A jestliže lidé ve světě nedovedou spravedlivě a hospodárně rozdělit dary, které země poskytuje, pak Pán Ježíš občanům Božího království vzkazuje: „Radím vám: nezatěžujte se starostmi o jídlo, pití a oděv. Cožpak nemají pokrmy sloužit jen k udržení života a šaty k oblečení těla? Podívejte se na ptáky: nesejí ani nesklízejí, neshromažďují obilí do sýpek, ale nebeský Otec je živí. Což vy nejste o mnoho cennější...? A tak se netrapte otázkami: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si vezme na sebe? Pro lidi bez Boha je to první a poslední. Ale vy máte nebeského Otce a ten dobře ví, co všechno potřebujete. Dejte jeho na první místo a žijte tak, jak on si přeje, a on se o vás postará.“ (Mt 6,25-26.31-33 – SNC)

Není to úžasné mít takové sliby, vykročit s nimi do nového roku a vědět, že se na ně můžeme spolehnout? Jako zkušené křesťané k nim přistupujeme s důvěrou. Bráníme se pochybnostem, že by nás Bůh opustil, ale to, co nás většinou pálí, je čekání na splnění slibu. Největším problémem je pro nás čas, který plyne mezi přijetím slibu a jeho naplněním. Čas, ve kterém velmi často naši víru oslabuje nejistota. Máme představu, že by vše mělo probíhat podle vzorce „Dnes slib – zítra jeho splnění“.

Pokud jsme v životě už prošli určitou zkouškou a pokud jsme prožili i ztrátu, které předcházelo nějaké čekání, pak víme jedno: vlastní zkouška nebo ztráta nebyly tak traumatizující jako čekání naplněné nejistotou, jak to dopadne. Ano, je to nejistota, která se vždy vznáší nad našimi starostmi.

Necítím se dobře, jdu k lékaři, ten mě vyšetří a řekne mi, že moje onemocnění bude vyžadovat určitý chirurgický zákrok. Do ordinace jsem k němu šel „jen trochu nemocen“, od něho se vracím zlomený a před zhroucením – a vstupuji do údobí deptající nejistoty: Jak to dopadne? Co se mnou bude?

Řadu let pracuji v podniku, kde jsem byl vždy spokojen, ale nyní jsem se dozvěděl, že moje oddělení se bude zavírat a lidé se budou propouštět. Dosud jsem nevěděl, co je to nespavost, ale nyní se v noci probouzím a neobklopuje mě jenom tma ložnice, ale i temnota černé budoucnosti: Co mě čeká? Jak budu žít rodinu? Jak budu splácet hypotéku na byt?

Dosud jsem žil s manželkou a dětmi radostně, ale nyní jsem se dozvěděl, že dospívající dcera se ve škole kamarádí s těmi, co kouří marihuanu a popíjejí alkohol. Jak ji zachránit? Co pro ni udělat? Není už pozdě? Následuje čekání naplněné starostmi.

Každý opravdu věřící muž nebo žena ve všech případech zvolí jedinou cestu: připomene si Boží zaslíbení, půjde na kolena a nastalý problém předkládá Bohu. Ale následuje čekání a dvě otázky zůstávají otevřené: **Jak** všechno dopadne? **Kdy** se vše vyřeší? A ono čekání je živnou půdou, ve které někdy začínají klíčit pochybnosti, uložené jako zárodek v naší hříšné přirozenosti. Vystává otázka: Lze se plně spolehnout na Boží zaslíbení?

Ať přijde v nastávajícím roce jakákoli svízeň, ať nás přepadnou sebetemnější starosti, spolehněme se vždy na Boží zaslíbení. On nám dal nejenom sliby, ale protože věděl o našem sklonu k pochybnostem, tak k nim připojil i upozornění, že za sliby stojí, což dokázal tím, že jeho Syn Ježíš Kristus zpečetil jejich vážnost svou krví na golgotském kříži. On své sliby vždy splní a každý problém ve své prozřetelnosti vyřeší v náš prospěch – i když to třeba nebude podle našich představ.

Na tuto skutečnost upozornil apoštol Pavel křesťany v Korintu. A jeho slova by nás měla povzbuzovat i v nastávajícím roce: „Ježíš Kristus ... je hmatatelným ANO ke všem slibům, které Bůh kdy dal člověku. Proto taky když k modlitbě připojíme Amen (tj. ANO), připomínáme si vlastně, že v Kristu na ně Bůh už odpověděl a oslavujeme ho za to.“ (2 K 1,19-20-SNC)

Jiří Drejnar

